

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
᾽Ορθοδοξίας μας

*« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, εἰδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἶδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »*

Ἐπιστήμη ἢ Ἀποκρυφισμός; Τί εἶναι, τέλος πάντων, ἡ Ὅμοιοπαθητική;(*)

Τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀθανασίου Β. Ἀβραμίδη

Ο «Ὁρθόδοξος Τύπος» μετὰ τὴ δημοσίευση ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ἰ. Ἰωαννίδου στὸ φύλλο τῆς 18.7.1995, μετὰ τίτλο: «Σχέσεις Ὅμοιοπαθητικῆς καὶ ἀποκρυφισμοῦ», ἀνοίγει διάλογο μετὰ τοὺς ἀναγνώστες καὶ ζητᾷ στοιχεῖα [σχετικὰ] μετὰ τὸ θέμα.

Ἡ ἀπάντηση ὅμως προϋποθέτει γνώση τοῦ θέματος τῆς Ὅμοιοπαθητικῆς. Στηρίζεται δὲ αὐτὴ σὲ δύο βασικοὺς «νόμους». Αὐτοὶ εἶναι:

1. Ὁ νόμος τῶν ὁμοίων καὶ
2. Ὁ νόμος τῆς «δυναμοποίησης» τῶν ἀπειροελαχίστων δόσεων.

α. Ὁ νόμος τῶν ὁμοίων

Ὁ νόμος αὐτὸς προέκυψε ἀπὸ τὴν παρατήρηση τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ὅμοιοπαθητικῆς Samuel Hahnemann, κατὰ τὴν ὁποία «τὰ ὅμοια θεραπεύονται διὰ τῶν ὁμοίων» (similia similibus curentur). Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ κατέληξε ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ ἀφέψημα τῶν φλοιῶν τοῦ φυτοῦ τῆς κίνας (ἀπὸ ὅπου λαμβάνεται τὸ κινίνο) τοῦ προκαλοῦσε ρίγος, πυρετὸ καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἐλονοσίας. Γι' αὐτὸ -κατὰ τὴν θεωρία του- καὶ τὴν θεραπεύει.

• **Αὐτὸ** ὅμως ἦταν μιὰ «αὐταπάτη», διότι ἑκατομμύρια ἀνθρώπων λαμβάνουν εἴτε ἀφέψημα τῶν φλοιῶν τῆς κίνας εἴτε κινίνη, χωρὶς νὰ προσβάλλονται οὔτε ἀπὸ ρίγος οὔτε ἀπὸ πυρετὸ (καθηγητῆς Γ. Ἰωακείμογλου, κορυφὴ τῆς Πειραματικῆς Φαρμακολογίας, παγκοσμίως ἀναγνωρισμένος).

β. Ὁ νόμος τῆς «δυναμοποίησης»

Τὸ ὁμοιοπαθητικὸ φάρμακο προκύπτει ἀπὸ τὴν κλιμακωτὴ ἀραίωση οὐσιῶν προερχομένων ἀπὸ τὸ ὄρυκτό, τὸ φυτικὸ καὶ τὸ ζωϊκὸ βασίλειο,

οί όποίες «δυναμοποιούνται» μετά από κάθε άραιώση, μέχρι και την 32η δύναμη. Με αυτήν, άπελευθερώνονται -κατά τον Hahnemann- δυνάμεις κρυμμένες και άποκοιμισμένες στο άκατέργαστο φάρμακο, οί όποίες αναπτύσσονται και ένεργοποιούνται σ' ένα άπίστευτο βαθμό.

Αυτό άπετέλεσε την... «ανάκάλυψη» με την όποία άνέτρεψε -όπως φαντάσθηκε- τα καθιερωμένα της κλασικής ιατρικής και παρουσίασε τη «νέα θεωρία». Έτσι γεννήθηκε ή «Όμοιοπαθητική».

Με την «δυναμοποίηση» -όπως γράφει ό Hahnemann- άπεκάλυψε την έσωτερική ζωή, ή όποία ύπάρχει μέσα στις ούσίες, ως ένα νέο είδος ένέργειας, πού με τις συνεχείς άραιώσεις και δονήσεις αυξάνεται τó ένεργειακό δυναμικό τους, και άπελευθερώνεται.

γ. Η τεχνική της «δυναμοποίησης»

Ό Hahnemann κρατούσε τó σωληνάριο με τó διάλυμα της ούσίας στο δεξί του χέρι, και τó κτυπούσε με δύναμη στην παλάμη τού άριστερου του χεριού 100 φορές. Τó ίδιο έπανελάμβανε μετά από κάθε άραιώση.

Έτσι, τó διάλυμα μέσα σέ νερό άπεσταγμένο ή σέ οινόπνευμα, άποκτούσε δύναμη. Και όσο μεγαλύτερη ή άραιώση, τόσο μεγαλύτερη δύναμη άποκτούσε. Έφθαναν δε οί άραιώσεις σέ τέτοιο βαθμό, ώστε να μη είναι δυνατόν πλέον να άνιχνευθεί ούτε ένα μόριο της ούσίας τού τέτοιου φαρμάκου.

Τά άνάλογα έφαρμόζονται για τις μη διαλυτές ούσίες. Αυτές άναμειγνύονται με γαλακτοσόακχαρο και ή «δυναμοποίηση» τους συντελείται με την τριβή στο γουδί τού φαρμακοτρίφτη. Καί, από ένα χάπι άσπιρίνης, παρασκευάζονται... τρεις τόνοι όμοιοπαθητικού φαρμάκου, στην 30η δύναμη.

δ. Ποιά ή φύση της δυνάμεως

Είναι «δύναμη φυσική» -λένε. Σε ούδένα όμως από τούς νόμους της φύσεως ύπακούει. Έπομένως: ή είναι «ουτοπική», έφ' όσον δεν είναι δυνατόν να γίνει με φυσικές δυνάμεις δυναμοποίηση τού «τίποτε», ή υπερφυσική, ή ...μεταφυσική.

Λένε ότι, είναι ή δύναμη αυτή μέρος μιās ζωτικής δυνάμεως τού κόσμου, από την ένεργειακή εκείνη «ύπεύθνη» δύναμη, ή όποία ρυθμίζει την κίνηση τού σύμπαντος, κινεί τις λειτουργίες τού άνθρώπινου όργανισμού διαποτίζοντας όλα τα κύτταρά του, και παρεμβαίνει ως δύναμη ζωής θεραπευτικώς στον άνθρωπο· πρòς άποκατάσταση της διαταραγμένης έσωτερικής ζωτικής δυνάμεως (πού είναι ή άρρώστια), με τó «δυναμοποιημένο» από αυτήν όμοιοπαθητικό φάρμακο.

Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ -κατὰ τὸν Hahnemann- ἐπιδρᾶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φυσικὴ καὶ στὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξη τοῦ ἀνθρώπου, στὸ νὰ ἐξαλειφθεῖ τὸ κακὸ καὶ νὰ ἀνοίξουν τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ κέντρα τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ διερωτᾶται, βεβαίως, κανεὶς γιὰ πολλὰ σχετικὰ μὲ τὴ «φύση» της. Ὅταν αὐτὴ ἢ «ζωτικὴ δύναμη» δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὸ Πνεῦμα (τὸ Ἅγιον, διὰ τοῦ ὁποῖου «πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται»), οὔτε μὲ τὴν ψυχὴ (ὡς «πνοὴ ζωῆς» ἐκ τοῦ Θεοῦ). Ὅταν, ἐπὶ πλεόν, αὐτὴ ἢ «δύναμη» παραμένει στὴν φαντασία αὐτῶν ποὺ τὴν ἐπενόησαν, τελείως ἀναπόδεικτη... «ὑπερβατικὴ» δύναμη «κοσμικὴ», ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι σὰν «θεϊκὴ», ἀλλὰ ὅπωςδῆποτε «δὲν εἶναι Θεός».

Τότε ὅμως τί εἶναι; Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζουν -ὅπως ὁμολογοῦν- ἐλπίζουν ὅμως ὅτι θὰ τὸ ..ἀνακαλύψουν. Γιὰ τὴν ὥρα πάντως -ὅπως καὶ δύο αἰῶνες τώρα- παραμένει «κρυμμένη» ἂν καὶ «ὑπεύθυνη» ποὺ κινεῖ τὸ σύμπαν, «ἀποκοιμισμένη» καὶ στὴν ὕλη, μέχρι νὰ γίνῃ ὁμοιοπαθητικὸ φάρμακο μὲ τὴ «δυναμοποίηση».

■ Αὐτὰ ὅμως βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Εἶναι ὑπὲρ ἢ μεταφυσικὴ.

ε. Εἶναι Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη;

Λογικὸν βεβαίως τὸ ἐρώτημα, ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνωτέρω. Διότι, ἡ Ἱατρικὴ κατατάσσεται μεταξὺ τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν. Αὐτὲς δέ, βασιζόμεναι στὴν παρατήρηση καὶ στὸ πείραμα.

Ἡ παρατήρηση γίνεταί μὲ τὶς αἰσθήσεις καὶ τὴ βοήθεια ὀργάνων ἐπὶ ἐνὸς φυσικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα. Τὰ παρατηρούμενα φυσικὰ γεγονότα πρέπει νὰ ἔχουν αἰτίες καὶ τίποτε δὲν συμβαίνει στὸν φυσικὸ κόσμον ἀναίτια. Πρέπει, ἐπίσης, νὰ ἰσχύουν οἱ κανόνες τῆς λογικῆς στοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποῖους σκεπτόμεθα καὶ νὰ ἰσχύσουν οἱ ἀρχές τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Περιορίζονται δὲ στὰ μετρήσιμα γεγονότα καὶ στὴν ἔρευνα τοῦ τρόπου καὶ ὄχι τοῦ σκοποῦ τῶν φυσικῶν γεγονότων.

Ἀπὸ αὐτά, τίποτε δὲν φαίνεται νὰ ἰσχύει γιὰ τὴν Ὁμοιοπαθητικὴ.

● **Δὲν** δικαιούται, ἐπομένως, νὰ χαρακτηρίζεται ὡς «Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη».

ς. Τότε, ...τί εἶναι;

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ Θεραπευτικὴ, τὸ ὀλιγότερο, ἀποτελεῖ πλάνη στηριζομένη στὴν «αὐταπάτη» τοῦ Hahnemann.

2. Ὅπωςδῆποτε, εἶναι παρέκκλιση ἢ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν Ἐπιστημονικὴ Ἱατρικὴ. Μερικοὶ τὴν χαρακτηρίζουν καὶ «αἵρεση» τῆς Ἱατρικῆς.

3. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μια «φιλοσοφική θεωρία», ή όποια -όπως και κάθε φιλοσοφία- εκφράζει απόψεις για τὸν κόσμο, τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ ζωή, χωρίς καμμία ἀπαίτηση γιὰ ἀποδείξεις, ὅπως αὐτὲς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

4. «Ἀποκρυφισμός»; Ἴσως. Διότι πρόκειται περὶ θεωρίας καὶ διδασκαλίας ποὺ δέχεται τὴν ὑπαρξὴ *δυνάμεων* καὶ μάλιστα «*ὑπευθύνων*» ποὺ ρυθμίζουν τὴν κίνηση τοῦ σύμπαντος. Εἶναι πέρα ἀπὸ τὶς φυσικὲς -ποὺ ὅμως δὲν εἶναι Θεός- δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ἐξηγήσει ἡ Ἐπιστήμη, ἀποκαλύπτονται ὅμως στοὺς μνημένους τῆς Ὀμοιοπαθητικῆς.

5. Μανιχαϊσμός μήπως; Περισσότερο αὐτό. Διότι, αὐτὸς δέχεται «ἀρχές» καὶ «δυνάμεις ὑπερβατικές», τοῦ θεοῦ τοῦ Ἡλίου ἢ τοῦ Φωτὸς ποὺ εἶναι «ἀγαθές» καὶ τοῦ «Καλοῦ». Αὐτὲς ἀνταγωνίζονται πρὸς τὶς δυνάμεις τοῦ «Σκότους» καὶ τοῦ «Κακοῦ» σὲ ἓνα ἀγῶνα ἐπικρατήσεως. Τοῦ «καλοῦ», στὴν προκειμένη περίπτωση γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς υγείας, ἐναντίον τοῦ «κακοῦ», ποὺ εἶναι ἡ ἀρρώστια.

Αὐτὰ ἔστωσαν ὡς συνεισφορά, ἐνὸς ἀσκοῦντος τὴν παραδεδεγμένη ἢ καθιερωμένη κλασσικὴ ἰατρικὴ, στὸ τεθὲν ἐρώτημα. Ὅμως, ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, ἡ «γραφίδα» πρέπει νὰ περάσει στὰ χέρια τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὰ «ἐπέκεινα» τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν.

Ἀθήναι, 4.9.1995.

(*) Ἐκ τῆς ἑφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος». Ἐπιμέλ. ἡμετ.